

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce **P. Š.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Příbram, náměstí T. G. Masaryka 153, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2022, č. j. 54 Ad 13/2021-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. MPSV-2021/182248-912. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Příbrami ze dne 22. 7. 2021, č. j. 102783/21/PB, jímž byla dle § 34, § 34a, § 34b a § 35 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o poskytování dávek“) zamítnuta žádost

žalobce o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením na stupeň ZTP, s tím, že má nadále nárok jen na průkaz stupně TP.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce, držitel průkazu osoby se zdravotním postižením TP, žádostí ze dne 7. 4. 2021 požádal o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením stupně ZTP. Posudková lékařka OSSZ v posudku ze dne 1. 6. 2021 vycházela ze zdravotnické dokumentace ošetřující lékařky žalobce, lékařských zpráv revmatologa ze dne 18. 3. 2020, algeziologa ze dne 11. 9. 2020, 1. 11. 2019 a 6. 3. 2020, ortopeda ze dne 22. 12. 2020 a posudku posudkové komise žalovaného ze dne 17. 9. 2020 a navazujícího rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2020, č. j. 46 As 2/2020-31 (ve věci invalidity žalobce) a dospěla k závěru, že v případě žalobce artróza levého kolenního kloubu nenarušuje statickou funkci končetiny a trvalá endoprotéza pravého kolenního kloubu je plně integrovaná; nejedná se proto o funkční ztrátu dolní končetiny se ztrátou opěrné funkce. Dále konstatovala, že se nejedná ani o těžké omezení funkce dvou končetin se závažnými poruchami pohybových schopností; jde jen o podstatné omezení pohyblivosti na úrovni středně těžkého funkčního postižení, odpovídající bodu 1 písm. d) přílohy č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „prováděcí vyhláška“). Lékařka OSSZ uzavřela, že zdravotní stav žalobce svým funkčním postižením neodpovídá a ani není srovnatelný se stavy dle bodu 2 přílohy prováděcí vyhlášky. Žádost žalobce proto byla zamítnuta. Žalovaný pak v odvolacím řízení vycházel z posudku posudkové komise MPSV ČR (dále jen „PK MPSV“) ze dne 21. 10. 2021, který vyhodnotil jako úplný, objektivní a přesvědčivý. V případě žalobce PK MPSV nezjistila přítomnost těžkého funkčního postižení orientace a pohyblivosti ve smyslu § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek, nýbrž jen středně těžkého (§ 34 odst. 2 tohoto zákona), které pro změnu průkazu TP na průkaz ZTP nepostačuje.

[3] K žalobním námitkám, kterými žalobce zpochybňoval závěry posudku PK MPSV, krajský soud uvedl, že posudek PK MPSV hodnotí jako úplný ve skutkových zjištěních a přesvědčivý ohledně posudkových závěrů. Nevyhověl proto návrhu žalobce na doplnění dokazování odborným vyjádřením MUDr. Z. Š. ze dne 17. 2. 2020, jelikož v něm se lékař zabýval hodnocením zdravotního stavu z pohledu stupně invalidity, které se provádí na základě odlišných posudkových kritérií. Rovněž pro posouzení nebylo relevantní natržení levého bicepsu žalobce, jelikož se nejedná o dlouhodobé zdravotní postižení a dle předsedkyně PK MPSV je vyléčitelné v časovém horizontu jednoho roku. Krajský soud nijak nezpochybnil bolestivost a omezení způsobené postižením metatarsophalangeálního kloubu I vpravo či metacarpophalangeálního kloubu III vlevo, avšak tato postižení nejsou dle přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky významná pro nárok na průkaz ZTP. Pokud jde o artritické postižení levé dolní končetiny, je zcela irelevantní, zda se jedná o těžké či středně těžké postižení, důležité je, že se jedná o postižení jedné končetiny, které pro vznik nároku na průkaz ZTP nepostačuje, jelikož žalobci nebrání se o postiženou nohu opřít; nejedná se proto o případ dle bodu 2 písm. c) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky. Pro posouzení nároku na ZTP nebylo podstatné ani nahrazení pravého kolenního kloubu a pravého ramenního kloubu totálními endoprotézami, neboť klíčové jsou pouze funkční schopnosti žalobce, které jsou v případě kolenního kloubu bez podstatnějších omezení a v případě ramenního kloubu jsou základní rozsahy pohybu zachovány, takže omezení nevede k těžkému postižení funkce ruky.

[4] Krajský soud poznamenal, že ani naplnění bodu 2 písm. i) přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky (těžké postižení pohyblivosti a celkové výkonnosti již při lehkém zatížení při interních a onkologických postiženích), z lékařských zpráv nevyplývá. Pochybení neshledal krajský soud ani v neprovedení fyzického vyšetření žalobce žádným z posudkových lékařů, neboť toto má v případě zpracování posudku pouze doplňující charakter a vyžaduje se pouze tam, kde lékařské zprávy neposkytují dostatečný podklad pro posouzení zdravotního stavu; to však neplatilo v posuzovaném případě.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval jeho žalobními námitkami, rozhodnutí žalovaného vychází z neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, čímž bylo zasaženo do práva stěžovatele na spravedlivé posouzení jeho žádosti o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Posudek PK MPSV ze dne 21. 10. 2021 nezohlednil veškeré zdravotní potíže stěžovatele a zjištění uvedená v tomto posudku jsou v rozporu s lékařskými nálezy odborných lékařů, zejména s lékařskými zprávami MUDr. T. K. ze dne 29. 10. 2021, MUDr. M. T., Ph.D. ze dne 18. 3. 2020 a ze dne 14. 9. 2021, MUDr. M. Š. ze dne 15. 8. 2019 a 14. 11. 2019 a ambulantním nálezem ze dne 1. 11. 2019. Stěžovatel uvádí, že trpí vážnými poruchami pohybového aparátu, septickou artritidou levého kolenního kloubu; artritida mu byla diagnostikována i v ostatních částech ramenních a kolenních kloubů. Z lékařských zpráv se podává, že omezení stěžovatele jsou vícekončetinová s doporučením na operační řešení. Stěžovatel je proto přesvědčen, že se v jeho případě jedná o těžkou formu postižení svalové a kosterní soustavy, která způsobuje pokles pracovní schopnosti o 70 %, s výraznými destruktivními změnami. Ve spojitosti s poškozením jater se jedná o středně těžkou poruchu s výhledem na postupné zhoršování zdravotního stavu. Jde se tak o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav bez jakéhokoli výhledu na zlepšení *pro futuro*. Stěžovatel dále upozornil na chronické bolesti, jež významně snižují jeho funkční kapacitu. Namítá, že v rámci celého řízení nebyl ani jednou vyšetřen, a proto nebyl úplně zjištěn jeho zdravotní stav. Krajský soud měl proto zadat revizní znalecký posudek. Rozhodnutí je tedy nezákonné, jelikož v rámci tohoto postupu došlo ke zkrácení práv stěžovatele. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v nedostatečném odůvodnění, které je nepřesvědčivé a není z něj zřejmé, na základě jakých důkazů soud dospěl ke svému závěru; učinil tak pouze na základě distančního zkoumání zdravotního stavu stěžovatele.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za věcně správný a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda na věc dopadá § 104a odst. 1 s. ř. s. Podle něj platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[9] V nyní posuzované věci vydal napadený rozsudek specializovaný senát krajského soudu, což ovšem pro posouzení věci z hlediska § 104a odst. 1 s. ř. s. není určující, neboť se

nevychází z toho, v jakém obsazení krajský soud věc fakticky projednal, nýbrž v jakém obsazení ji měl podle práva projednat (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 As 360/2021-59).

[10] Podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce mimo jiné ve věcech *sociální péče*. Rozhodnutí napadené v této věci správní žalobou se týká nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením (§ 1 *in fine* zákona o poskytování dávek). Tento institut není v § 31 odst. 2 s. ř. s. výslovně uveden. Lze jej nicméně podřadit pod pojem *sociální péče*, jakkoli ten není v současnosti žádným právním předpisem výslovně definován. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je totiž třeba jej vykládat v rozsahu, jak byl systém sociální péče vymezen v době, kdy vstoupil v účinnost soudní řád správní, tj. v intencích tehdy účinného zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (srov. například rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 3 Ads 64/2017-37). Jelikož zmiňovaný zákon zakotvoval úpravu průkazů osob se zdravotním postižením (§ 86 odst. 2), jedná se i nadále o *věc sociální péče* a o žalobě tak měl rozhodovat specializovaný samosoudce, nikoliv senát, jako tomu bylo v nyní posuzované věci.

[11] Následně se tedy Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou. Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního, provedenou zákonem č. 77/2021 Sb., byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se jedná o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna ovšem nezakládá žádný rozumný důvod měnit dříve vymezená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[12] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[13] Vzhledem k tomu, že (jak již bylo uvedeno výše) v dané věci rozhodoval namísto specializovaného samosoudce soudní senát, jde nepochybně o vadu řízení, v krajním případě může nesprávné obsazení soudu vyvolat i zmatečnost celého řízení před krajským soudem. Vzhledem k tomu, že k těmto typům vad přihlíží kasační soud *ex officio*, tedy i bez výslovné

námítky v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přijatelnou, neboť je třeba posoudit dopady uvedené procesní vady na zákonnost napadeného rozsudku.

[14] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Z logiky věci se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve výše konstatovanou procesní vadou v řízení před krajským soudem. Kasační soud má za to, že rozhodoval-li ve věci namísto specializovaného samosoudce soudní senát, dostalo se stěžovateli fakticky „vyššího procesního standardu“ projednání jeho věci; zákonodárce svěřil některé agendy do rozhodování samosoudců se zřetelného důvodu, kterým je typově nižší obtížnost a závažnost těchto věcí, nevyžadující, aby je projednávalo širší obsazení soudu. Zatímco tedy vydání rozhodnutí specializovaným samosoudcem v případech, kdy měl rozhodovat specializovaný senát krajského soudu, je judikaturou Nejvyššího správního soudu považováno za zmatečné, v případech, kdy namísto samosoudce nesprávně rozhodoval senát, není tato vada považována za vadu řízení implikující nezákonnost následně přijatého rozhodnutí, či dokonce jeho zmatečnost (srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 6 As 165/2015-38, publikované pod č. 3450/2016 Sb. NSS). Lze tedy uzavřít, že nesprávné obsazení soudu v nyní projednávané věci není vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[17] Pokud jde o samotné kasační námítky, s ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[18] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže přehlédnout, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil zcela totožnou argumentaci jako v žalobě, a pouze v obecné

rovině pak uvedl, že se závěry krajského soudu při vypořádání těchto námitek nesouhlasí a obecně namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Stěžovatel tak v podstatě jen opakuje argumentaci, která již byla vypořádána v řízení před krajským soudem. V této souvislosti je nutno poukázat na judikaturu zdejšího soudu, podle níž „*stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevycerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nablížit jako na nepřipustnou, neboť se mýlí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)*“ (rozsudek ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016–40).

[19] Jak již bylo uvedeno výše, tímto směrem kasační argumentace stěžovatele v zásadě vedena není. Naopak, stěžovatel pouze zopakoval žalobní námitky, aniž by konkrétně polemizoval se závěry krajského soudu a uvedl, v čem je tato argumentace nesprávná. Kasační stížnost je tak na samé hranici projednatelnosti a Nejvyšší správní soud se z hlediska rozsahu přezkumu proto může vyjádřit prakticky jen k tomu, zda jsou závěry krajského soudu přezkoumatelné [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[20] K otázce přezkoumatelnosti se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak Nejvyššího správního soudu. Platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[21] Krajský soud při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného dospěl k závěru, že dokazování ke zdravotnímu stavu stěžovatele provedené ve správním řízení bylo dostatečné a posudek PK MPSV, o nějž se žalovaný v odvolacím řízení opíral, byl úplný ve svých skutkových zjištěních a přesvědčivý ve svých posudkových závěrech. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že nebyl správně zjištěn jeho zdravotní stav, čímž došlo ke zkrácení jeho práv. Svá tvrzení dokládal řadou lékařských zpráv. Krajský soud se obsahem posudků vypracovaných PK MPSV dostatečně zabýval zejména v odst. 24 až 30 odůvodnění svého rozsudku a srozumitelně vyložil, proč dospěl k závěru, že posudek byl úplný a přesvědčivý. Dále v odst. 17 a 22 odůvodnění krajský soud konstatoval, že není pravda, že by v posudcích byly ostatní zdravotní obtíže stěžovatele přehlíženy, avšak pro posouzení nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se při souběhu více zdravotních postižení jejich dopady

nesčítají, rozhodný je pouze celkový dopad těchto omezení, přičemž jako příčina v rámci kategorizace se vybere vždy to nejtěžší. Jednotlivými zdravotními problémy, na něž stěžovatel prostřednictvím lékařských zpráv poukazoval, se krajský soud zabýval v odst. 24 až 29 odůvodnění. Jelikož shledal posudek PK MPSV úplným, objektivním a přesvědčivým (odst. 30 odůvodnění), nepovažoval za potřebné zadávat vypracování revizního znaleckého posudku. Posouzení zdravotního stavu krajským soudem proto Nejvyšší správní soud považuje za správné, logické a srozumitelné.

[22] Nejvyšší správní soud pak nepovažuje důvodné ani námitky ohledně zkrácení práv stěžovatele, spočívající v neprovedení jeho vyšetření v rámci pořizování posudků. Touto námitkou se krajský soud rovněž zabýval, a to v odst. 31 odůvodnění rozsudku. Uvedl, že vyšetření posuzovaného má v případě posudku pouze doplňující charakter a provádí se pouze v případě, kdy lékařské zprávy neposkytují dostatečný podklad pro posouzení zdravotního stavu posuzovaného. To však neplatí v projednávané věci. V posuzovaném případě byla otázka zdravotního stavu dostatečně zodpovězena lékařskými zprávami, a proto nebylo nutné provádět fyzické vyšetření stěžovatele. Navíc, ani sám stěžovatel závěry vyplývající z posudků relevantním způsobem nezpochybnil a neuvedl ani žádnou konkurující argumentaci. I tento závěr krajského soudu proto Nejvyšší správní soud shledal srozumitelným a nadto i věcně správným.

[23] Pouze *obiter dictum* lze dodat, že tvrzený pokles pracovní schopnosti o 70 % nemá pro posouzení nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením jakýkoli vliv, neboť pokles pracovní schopnosti je ukazatelem stupně invalidity, nikoli stupně zdravotního postižení [srov. vyhláška č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity)].

[24] Nejvyšší správní soud proto dospěl k názoru, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak naplněn není.

[25] S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou postupem podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - ten ani v případě úspěchu v tomto řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu